

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

LÄR KÄNNA KRISTI KÄRLEK

Efesierbrevet 3:18 • Predikan G8B 2020-10-25 (Frälsis) • Johnny Lithell

INLEDNING

Vi fortsätter att gå igenom den bön Paulus ber för församlingen i Efesos i Efesierbrevets tredje kapitel. Nu kommer vi till vad han verkligen ber till Gud för församlingen om. Det är att, när de är rotade och grundade i kärleken (som vi talade om i förra predikan) så ska de, tillsammans med alla heliga, kunna förstå bredden, längden, höjden och djupet av Kristi kärlek som går långt utöver vad någon kan förstå.

Det handlar alltså om att förstå eller fatta Kristi kärlek till oss. Förra gången handlade det mer om vår kärlek till Kristus som vi är rotade och grundade i. Men här handlar det alltså om Kristi kärlek till oss. Och Paulus använder ett ord som beskriver en storhet som är ofattbar. Han nämner fyra dimensioner för att förmedla den här storheten och talar om den i termer av en motsägelse. Han säger att han ber att de tillsammans ska förstå vad ingen människa kan förstå; det som går långt bortom all kunskap. Det är som att Paulus säger att även om Kristis kärlek är så stor att den är ofattbar, så finns det ändå saker vi kan lära oss om den.

Här har vi något som är så underbart och outtömligt att det kommer att vara den fråga som vi kommer att vara allra mest sysselsatta med under hela evigheten inför Fadern. Vi kommer att tillbringa evigheten att blicka in i den och förundras över den. Men inte desto mindre är det också en fråga som vi måste bearbeta och begrunda redan nu. Faktum är att det här har varit karaktäristiskt för alla de andliga giganter genom historien som vi älskar så mycket. De har varit förundrade över Kristi kärlek. De har inte kunnat få nog av att blicka in i storheten av Kristi kärlek till dem. Det har inte funnits något som gett dem mer glädje än att begrunda Kristi kärlek. Och det har inte funnits något som mer format deras liv än just Kristi kärlek.

Jag vågar till och med påstå att de allra flesta själsliga problem vi har går tillbaka till att vi misslyckas med att förstå Kristi kärlek till oss. Vi blir upptagna med våra aktiviteter och olika göranden och så blir vi frustrerade för att vi inte får som vi vill. Eller vi kanske går igenom ett verkligt lidande som upptar hela vårt synfält, och det äter upp oss. Men om vi bara tar ett steg tillbaka och tittar på storheten i Kristi kärlek till oss så kommer hela våra liv att kalibreras i ljuset av detta.

Så jag tänkte göra ett försök i den här predikan att göra just det. Paulus ber att vi tillsammans ska lära känna Kristi kärlek, så låt oss titta på det. Du har med all säkerhet redan hört allt jag tänker säga idag, men poängen är inte att jag ska försöka komma med något nytt. Poängen är att det här är det finaste vi har; det är liksom vår dyrbaraste ägodel. Så nu får vi gå som församling till skåpet där vi har den och så tar vi fram den och tittar på den, och förhoppningsvis gör det något med oss. Förhoppningsvis väcker det vår lovprisning och tillbedjan till honom som gett oss detta goda.

Jag lägger upp predikan i två punkter. Först ska jag säga något om det som Paulus säger, att vi fattar Kristi kärlek *tillsammans med alla heliga*. Därefter (2) tänker jag att vi tittar på Kristi kärlek utifrån de dimensioner som Paulus nämner i texten, nämligen dess *bredd*, dess *längd*, dess *djup* och dess *höjd*.

I. TILLSAMMANS MED ALLA HELIGA

Det är intressant att Paulus tar sig tid att betona det här, att det är *tillsammans med alla de heliga* som vi ska fatta Kristi ofattbara kärlek. Trots att han skriver nästan två tusen år innan moderniteten då vi började tänka som individualister är det som att han ändå för säkerhets skull måste uttryckligen nämna att det här inte är någon individuell grej. Det är ännu en av alla de aspekter i den kristna tron som helt enkelt inte går att göra eller förstå i sin ensamhet. Eftersom den kristna tron alltid levs i gemenskap med andra. Om du vill fatta Kristi ofattbara kärlek, vilket är helt centralt i det kristna livet så behöver du göra det tillsammans med dina kristna bröder och systrar. Det handlar alltså inte om individuella upplevelser vi gör. Det är någonting som sker när vi tillsammans tittar på det.

Det finns en tydlig parallell mellan den här texten och texten i slutet av det andra kapitlet, när Paulus beskriver församlingen som ett tempel som är uppbyggda på apostlarnas och profeternas grund där hörnstenen är Kristus Jesus själv. Sedan fortsätter Paulus,

Efesierbrevet 2:21-22 (SFB-15)

²¹I honom fogas hela byggnaden samman och växer upp till ett heligt tempel i Herren, ²²och i honom blir också ni sammanbyggda till en boning åt Gud genom Anden.

När vi tittade på den här texten för lite mer än ett halvår sen lade vi märke till hur stort det här är. Att Paulus kallar församlingen för Guds tempel. Det knyter an till hela den gammaltestamentliga historien om först tabernaklet och sedan templet som byggdes för att Gud själv skulle ta sin boning där. Han skulle bo mitt ibland dem. Gud sa till kung Salomo att han ska fästa sitt namn där för evig tid. Hans ögon och hans hjärta ska för alltid vara där. Sedan kan vi läsa i Andra Krönikeboken att när de invigde templet kom eld ner från himlen och Herrens härlighet uppfyllde huset så att prästerna inte kunde vara kvar.

Paulus anspelar på allt det här och säger att nu är församlingen templet. Nu är församlingen Guds boning. Gud bor inte längre i ett hus av sten och trä utan i ett tempel som består av levande stenar som är sammanfogade i varandra. Vi ser till och med hur detta bekräftas i Apostlagärningarna när Guds eld lägrar sig över församlingen när den bildas, precis som den hade gjort i templet när det invigdes.

Vi lade också märke till att Paulus säger att vi är sammanbyggda genom Anden. Alltså att varje församlingsmedlem är som en byggsten som har formats för att tillsammans utgöra detta tempel där Gud bor. Här finns en poäng, att precis som en byggsten uppfyller vi som kristna vårt syfte först när vi är inbyggda i varandra. En byggsten som bara ligger ensam på marken är värdelös. Men en byggsten som sitter sammanfogad med andra fyller sitt syfte.

Det tycks vara så att Paulus fortsätter med bilden av templet här i vår text. Dels beskriver han något ofattbart stort. Ett hus, kanske, som har bredd och längd och höjd och djup – fyra dimensioner; ett hus där Gud bor. Dels beskriver han något där den kristna församlingen hänger samman. Det är när vi är inbyggda i varandra som vi kan förstå vad det här handlar om.

Kanske är det en anspelning på bredden i Kristi kärlek. Att när vi lär känna varandra med alla våra brister och olikheter väcker det vår förundran när vi begrundar det faktum att Kristus också älskar mina bröder och systrar. Utan tvekan var det så i församlingen i Efesos där judar och greker som hade föraktat varandra i generationer; som hade betraktat varandra som hundar och dårar och som vägrat ha med varandra att göra; som till och med vägrat låta den andras skugga falla på en—plötsligt var skiljemuren nedriven och de var som en enda ny människa, där både jude och grek har samma tillträde till Fadern. Det säger något fundamentalt om Kristi kärlek.

Jesus säger att när hans lärjungar älskar varandra ska världen tro att Fadern har sänt honom. Men jag tror det är rimligt att tänka att när Jesu lärjungar älskar varandra kommer de också att se och förstå mer av Jesu kärlek till dem. Det hänger ihop.

//I allt akademiskt arbete är en kritisk gemenskap en förutsättning. Vi ställer upp prövbara teser och argument, just för att vi förstår att kunskap är något vi erövrar tillsammans.

Så, Paulus ber att vi, när vi är rotade och grundade i kärlek ska kunna fatta Kristi ofattbara kärlek tillsammans med alla de heliga. En förutsättning för att vi ska kunna fatta Kristi kärlek är att vi är tillsammans.

II. LÄR KÄNNA KRISTI KÄRLEK

Låt oss gå vidare till nästa punkt och begrunda Kristi kärlek mot oss. Vad är det vi ser?

Bredden

Hur bred är Kristi kärlek? Ja, en del har vi redan varit inne på. Om vi tittar i Efesierbrevets andra kapitel, vers 11 och framåt så ser vi att hans kärlek är bred nog att också inkludera hedningarna som kallades de oomskurna, de som var långt borta och låta dem komma nära genom Kristi blod. De två som var bittra fiender mot varandra har genom Kristi kärlek blivit ett. Han har rivit ner skiljemuren och fiendskapen och försonat både jude och hedning med Gud och med varandra.

Men vi kan också titta i Uppenbarelseboken som vackert visar bredden i Kristi kärlek. Hör vad som står i Uppenbarelseboken 5:9,

Uppenbarelseboken 5:9 (SFB-15)
°Och de sjöng en ny sång:
"Du är värdig att ta bokrullen
och bryta dess sigill,
för du har blivit slaktad,
och med ditt blod
har du friköpt människor åt Gud
av alla stammar och språk
och länder och folk."

Och så måste vi förstås titta på Uppenbarelseboken 7:9,

Uppenbarelseboken 7:9-10 (SFB-15)
°Därefter såg jag, och se: en stor skara som ingen kunde räkna, av alla folk och stammar och länder och språk. De stod inför tronen och inför Lammet, klädda i vita kläder och med palmlöv i sina händer, °och de ropade med stark röst:
"Frälsningen tillhör vår Gud,
som sitter på tronen,

och Lammet!"

En dag i härlighet ska vi få se det här i klarhet. Men den här lilla glimten som Uppenbarelseboken ger oss redan nu blir en hjälp för oss att fatta bredden av Kristi kärlek. Här finns alla folk och stammar och länder och språk. Vi kanske känner att det andliga klimatet i Sverige är karg och ofruktbart. Att till och med mycket av vad som kallar sig kristen kyrka helt har förlorat sig i olika sorters politisk aktivism eller bara har förvandlats till trevliga intresseföreningar.

Men Kristi kärlek är bred och den innefattar människor ur alla folk och språk. Den innefattar en stor skara som ingen kunde räkna. Det ger oss hopp att fortsätta dela evangeliet; att fortsätta berätta de goda nyheterna om Kristi kärlek, därför att Kristi kärlek bryr sig inte om kulturella gränser. I Kristus finns varken jude eller hedning, barbar eller skyt, slav eller fri. Guds folk finns också i Sverige och även om många föraktar oss och aldrig kommer att vända om till Gud, finns också många som desperat behöver höra evangeliet och som kommer att höra.

Längden

Så Kristi kärlek är bred nog att innefatta en oräknelig skara människor ur alla folk och språk. Hur lång är då Kristi kärlek? Svaret är att den är oändlig. Den sträcker sig från evighet till evighet. Efesierbrevet 1:4 säger att Gud utvalde oss innan världens grund blev lagd. I kapitel 2:7 säger Paulus att Gud ”i kommande tider ska visa sin överväldigande rika nåd genom godhet mot oss i Kristus Jesus.”

Vi läser i Bibeln om Guds eviga kärlek. I Jeremia 31:3 säger Gud,

Jeremia 31:3 (SFB-98)
³[...]Med evig kärlek har jag älskat dig,
därför låter jag min nåd bli kvar
över dig.

Brukar du begrunda att Kristus har älskat dig i all evighet? När vi tittar på längden av Kristi kärlek blir vi påmind om att den alltid varit där.

John Flavel: försoningens förbund

Ibland hör man teologer prata om ”the Covenant of Redemption” – jag tror man kan översätta det med ”försoningens förbund”. Då menar man att innan jordens grund var lagd, innan skapelsen, innan tiden fick sin början så hade Fadern och Sonen ingått ett förbund med varandra, som handlade om frälsningen av de som Fadern gett till Sonen. Det var alltså ingen överraskning för Gud att människan skulle falla i synd. Allt var förutsett och känt, och Sonen som representant av den nya, upprättade mänskligheten ingick ett förbund med Fadern att han skulle friköpa dem.

Vid ett tillfälle när jag arbetade i en annan församling var jag alldeles söndertrasad inombords; både av stress och av yttre omständigheter. Men någon utanför församlingen erbjöd oss som familj att åka långt upp till en fjällstation mitt i vintern där det inte fanns någon el. Det tyckte vi lät väldigt spännande. Vi var ute och lekte i snön och gick på tur på dagarna när det var ljust ute. Men det blev mörkt tidigt. Och i stearinljusets sken låg jag i värmen och läste John Flavels underbara bok om Kristus. Där målar han upp en scen, ett samtal mellan Fadern och Sonen innan tidens begynnelse.

Fadern sa: Min Son, här är en församling av fattiga och eländiga själar, som har fullkomligt omintetgjort sig själva och nu ligger blottade för min rättvisa. Rättvisan kräver gottgörelse för dessa annars kommer den att kräva deras eviga fördärv. Vad ska göras för dem?

Sonen svarade: Min Fader, sådan är min kärlek och mitt medlidande för dem att hellre än att de ska lida evigt fördärv ska jag ta ansvar för dem som deras borgen. För fram alla dina krav så att jag må se vad de är skyldiga dig: Herre för fram dem alla så att det inte kan bli några efterräkningar; från min hand ska du utkräva allt. Jag vill hellre lida under din vrede än att de ska lida under den. Fader, lägg all deras skuld på mig.

Fadern svarade: Min Son, om du ställer dig i deras ställe måste du betala till den sista droppen. Förvänta dig ingen mildring; om jag skonar dem kommer jag inte att skona dig.

Sonen svarade: Låt det bli så, Fader. Utkräv allt från mig; jag är kapabel att bära det, och trots att det i någon mening kommer att omintetgöra mig; trots att det kommer att utblotta all min rikedom är jag villig att betala det.

Där låg jag i mörkret med stearinljuset och min trasiga själ och fick begrunda Kristi oändliga kärlek till mig. Hans kärlek tog sin början innan tidens begynnelse. Därför kan vi läsa i Uppenbarelseboken 13:8 och 17:8 att våra namn är skrivna i livets bok som tillhör Lammet innan jordens grund blev lagd. Kristus har känt mig – och dig – i all evighet. Han älskar dig med evig kärlek. Han skrev ditt namn i livets bok innan universums skapelse.

Så om vi talar om längden av Kristi kärlek ser vi att den börjar i evighet, innan tidens begynnelse. Sedan sträcker den sig in i tiden. Den kommer aldrig att förändras eftersom Hebreerbrevets författare säger oss att Jesus Kristus är densamme igår, idag och i evighet. Hans kärlek är alltid densamma. Det finns inga avbrott eller störningar. Längden på hans kärlek är en obruten linje. Vad som än händer är den orubbligt konstant och oföränderlig.

En vacker bild av Kristi kärlek finns i liknelsen om den förlorade sonen. Trots att den yngre sonen hade varit en dåre och föraktat och förkastat sin faders trofasthet och kärlek, och trots att han hade förlösat den rikedom han fått av sin far älskade hans far honom likafullt och väntade ivrigt på hans återkomst och när han kom åter så överöste fadern honom med välsignelser. Så älskar Kristus oss. Tålmodigt och trofast utan att ge upp. Han säger att han aldrig kommer att lämna dig eller överge dig.

Det är när vi glömmer längden av Kristi kärlek som vi känner oss övergivna och vi tänker att han har glömt oss. När problemen hopar sig och vi möter besvikelser och svårigheter kan vi ibland fråga: ”var är Kristi kärlek?” Men svaret är att den alltid är där. Paulus säger i Romarbrevet 8:38,

Romarbrevet 8:38-39 (SFB-15)

³⁸För jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som ska komma, varken makter, 39 höjd eller djup eller något annat skapat ska kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre.

Hans kärlek börjar i evighet, manifesterar sig in i tiden, och fortsätter i evighet. Från evighet till evighet i en obruten linje. Hebreerbrevets författare igen,

Hebreerbrevet 7:22-25 (SFB-15)

²²Så mycket bättre är det förbund för vilket Jesus är garant [det var det vi talade om nyss].

²³De andra prästerna har blivit fler och fler, därför att döden hindrade dem från att stå kvar i sin tjänst. ²⁴Men Jesus lever för evigt, och därför har han ett prästämbete som är evigt. ²⁵Därför kan han också helt och fullt frälsa dem som kommer till Gud genom honom, eftersom han alltid lever för att be för dem.

Han frälser oss *helt och fullt* – han lämnar inget ofärdigt. Vad som än händer uppfyller han sitt förbund och hans kärlek består. Han är inte som de andra prästerna som dör. Jesus lever för evigt.

Djupet

Låt oss titta på djupet av Kristi kärlek. Jag läser från Filipperbrevet 2:6,

Filipperbrevet 2:6-8 (SFB-15)

⁶Han var till i Guds gestalt
men räknade inte jämlikheten
med Gud som segerbyte,
⁷ utan utgav sig själv
och tog en tjänares gestalt
och blev människan lik.
När han till det yttre
hade blivit som en människa,
⁸ ödmjukade han sig
och blev lydig ända till döden -
döden på korset.

Titta vad han gjorde. Han var till i Guds gestalt. Han är Gud Sonen, vid Faderns bröst från all evighet. Men Paulus säger att han räknade inte jämlikheten med Gud som segerbyte, som något att hålla fast vid, utan ödmjukade sig själv. Han avklädde sig dessa tecken på evig härlighet och han tog en tjänares gestalt, in i en värld full av synd och skam.

Det här är verkligen, som Paulus säger, en kärlek som är långt bortom all kunskap. Han var jämlik med Fadern i evighet, men föddes in i fattigdom och lidande. Och han led för vår skull. Han blev missförstådd, hatad, hånad och föraktad. Han led av hunger, törst och utmattning. Han arresterades, förtalades, misshandlades, torterades och skändades. Han ragglade och stapplade under korsets vikt på väg till Golgata. Han spikades fast och kippade efter andan.

Han bar Guds vrede för våra synder. Han drack bägaren till den sista droppen. Fadern vände sitt ansikte bort från honom och drev honom ut i mörkret där han till sist gav upp andan. Han, som är livets furste och upphovet till allting gott dödades och begravdes. Varför gjorde han allt detta? Det evigt förbluffande svaret är att han gjorde det av kärlek till sin församling; till dig och mig. Det är djupet av hans kärlek.

Dessutom ser vi djupet i ett annat ljus när vi påminner oss om att det inte finns något i oss som befogar en sådan kärlek. Vi är alla som får som gått vilse. Vi har alla syndat och saknar härligheten från Gud. I vårt naturliga tillstånd var vi helt utan hopp.

Vi läser i Romarbrevets tredje kapitel ,

Romarbrevet 3:10-19 (SFB-15)

¹⁰[...] Ingen rättfärdig finns,
inte en enda.

¹¹Ingen finns som förstår,

ingen som söker Gud.
¹²Alla har avfallit,
 alla är fördärvade.
 Ingen finns som gör det goda,
 inte en enda.
¹³Deras strupe är en öppen grav,
 sina tungor använder de till svek.
 De har huggormsgift
 bakom sina läppar.
¹⁴Deras mun är full av förbannelse
 och bitterhet.
¹⁵Deras fötter är snabba
 till att spilla blod.
¹⁶Förödelse och elände
 råder på deras vägar,
¹⁷och fridens väg
 känner de inte.
¹⁸De har ingen gudsfruktan
 för ögonen.
¹⁹Men vi vet att allt som lagen säger är riktat till dem som står under
 lagen, för att varje mun ska tystas och hela världen stå skyldig inför
 Gud.

Det var sådana vi var, och det var för sådana människor som Kristus kom och uthärdade korsets lidande utan att bry sig om skammen (Hebr 12:2). Paulus gör samma poäng i Romarbrevets femte kapitel. Jesus sa att ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner (Joh 15:13), men Paulus betonar att,

Romarbrevet 5:8 (SFB-98)

«Men Gud bevisar sin kärlek till oss genom att Kristus dog i vårt ställe, medan vi ännu var syndare.

Och sedan vidare att Jesus dog för oss medan vi var hans fiender (vers 10). Han gjorde det för sina fiender som var onda och fulla av uppror och inte hade något gott i sig själva som motiverade honom att göra det. Det är djupet av hans kärlek. Han övergav sin förhålligade position och gick ner i de mörkaste djupen och uppstod igen för de som var hans fiender.

Höjden

Det leder oss vidare till höjden av hans kärlek. Genom att hålla fram den här dimensionen uttrycker Paulus Guds yttersta syfte med oss. Eller också kan vi säga att han beskriver den höjd till vilken Gud lyfter oss.

Ibland tenderar vi att tänka på frälsningen i termer av att bli förlåtna våra synder, som om Kristi kärlek bara köper oss fria från syndens krav. Men det finns betydligt högre höjder än så att se i Kristi kärlek. Han har inte bara dött för att våra synder ska utplånas, utan för att ge oss ett nytt liv. Inte bara att rädda oss från straff utan att vi ska göras till Guds barn; Guds söner och medarvingar till Kristus själv. Dessutom har han gett oss den helige Ande som leder oss in i Faderns närhet.

Genom tron på Kristus förenas vi med honom, så att allt som tillhör Kristus också tillhör oss. Det är därför Paulus kan säga i Efesierbrevet att vi gjorts levande tillsammans med Kristus och uppstått tillsammans med Kristus, och satt oss med honom i den himmelska världen. I Efesierbrevets femte kapitel säger han att vi är lemmar i Kristi kropp. Det är hans kärlek som gjort allt det för oss. Dessutom läser vi i Filippierbrevet att vi ska få nya kroppar. »Han ska förvandla vår bräckliga kropp så att den blir lik den han har i sin härlighet» (Fil 3:20). Kristus

är alltså inte färdig med sitt frälsningsverk i oss förrän vi till och med fått en ny och förhärligad kropp på samma sätt som hans.

Det fortsätter. I sin översteprästerliga bön i Johannesevangeliet 17:e kapitel säger han,

Johannesevangeliet 17:24 (SFB-98)

«Far, jag vill att där jag är, där ska också de som du har gett mig vara med mig. Låt dem få se min härlighet som du har gett mig, för du har älskat mig före världens skapelse.

Hans längtan för oss är att vi ska vara med honom och åtnjuta den härlighet han delat med Fadern från all evighet. Han stannar inte vid att friköpa oss från syndens krav. Han stannar inte vid att ge oss förlåtelse och försoning. Han kallar oss sina egna bröder och systrar. Han bjuder oss att åtnjuta samma kärlek han själv åtnjuter i evighet.

Jag läser från första Johannesbrevets tredje kapitel.

1 Johannesbrevet 3:1-2 (SFB-15)

«Se, vilken kärlek Fadern har skänkt oss: att vi får kallas Guds barn! Och det är vi också. Världen känner oss inte, eftersom den inte har lärt känna honom. «Mina älskade, nu är vi Guds barn, och än är det inte uppenbarat vad vi ska bli. Men vi vet att när han uppenbaras ska vi bli lika honom, för då får vi se honom sådan han är.

Den som älskar någon önskar att den man älskar skulle få dela alla ens privilegier och glädjeämnen, och på ett liknande sätt önskar Kristus att vi skulle få dela hans härlighet. Han stannar inte förrän, som Paulus säger i Efesierbrevet 5:27, vi framställs som församling i härlighet, utan fläck eller skrynkla eller något sådant.” Det är vad han gör med oss. Vi ska förhärligas till en sådan grad att det inte ska finnas kvar minsta fläck eller skrynkla. Därefter ska vi alltid vara hos Herren.

AVSLUTNING

Då har jag gjort ett taffligt försök att fånga en glimt av Kristi kärlek till oss. Är det här något som du har för vana att fundera över och förundras över? Utan att ha en klar bild av Kristi kärlek till dig kommer köttet och världen och djävulen att vinna mark i ditt liv. Botemedlet mot det är just att begrunda Kristi kärlek.

Paulus bad att kunskapen om Kristi kärlek skulle vara något som präglade församlingen i Efesos, och på samma sätt tror jag vi skulle se mängder av välsignelser av att låta det här vara vår livsluft. Så låt oss hjälpa varandra att se mer av Kristus. Och låt oss be om Andens kraft att vända oss bort från synd och dag för dag ge oss helt och hållet till honom.